

je osjedio u službi Crkvi«, kako piše Melanchton. »U suzama i brigama izjedam se, piše Vlačić povodom te smrti, i nema sata da mi slika pokojne drugarice ne dolazi pred dušu. Često razmišljam o tome, da mi ona kod tako velikog križa nije nikad savjetovala ništa zlo, premda nije bila ni tjelesno ni duševno baš najjača uslijed mnogih poroda« (Preger II, str. 232). Zaista je morala biti dobra žena i njezin život težak, kod tako nemirnog života muževljeva i koja u 19 godina rađa 12 djece.

1564. Vlačić je već u punom očaju. Sam mora da vodi brigu o djeci i domaćinstvu. On je sam bolestan i ne može da jede nikakva obična jela, ni mlijeko, ni slano, ni papreno, ni kiselo, ni hladno, ni jaja. Pokušava da jede sirovo meso. Izgleda da stanuje u kući sa tuđim namještajem, jer se žali da mu je jedan dječak razbio kameni stol, za koji će morati platiti tri talira (Preger II, str. 232). Mora da se vjenča po drugi put, tek devet mjeseci poslije smrti prve žene. I druga žena Magdalena Ilbeck je kćerka pokojnog pastora. Ali stvari ne idu sa njime na bolje. U jedan mah četiri djeteta mu leže bolesna i jedno od njih je sigurno da će umrijeti i želi da umre, »jer je u nebu bolje nego ovdje«. Jedan sin Matija, već studira medicinu u Strassburgu. Dva djeteta spominje Vlačić pri ovoj bolesti po imenu to su Andrija i Marija. Bolest Vlačićeva ide također na gore. On sluti da neće više dugo živjeti. Ima groznicu, tresu mu se noge, i donje tijelo mu je ledeno (Preger II, str. 234.). U tome stanju piše Vlačić najveće svoje djelo »Clavis scripturae sacrae«.

1564. Vlačić izdaje jedan spis protiv Jezuita.

1565. Vlačić piše jedan spis protiv rimske politike, koja hoće da sporove u protestantizmu iskoristi za opravdanje svoga vlastitog sistema.

1566. na brodu na putu između Frankfurta i Majnce prepoznaje Vlačića nekoliko jezuita. Kako je on na rimskom indeksu kao heretik prve klase, Vla-